

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-731/2019-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužitelja Renata Bobnjarića iz Kućan Marofa, Savica 2, OIB: 44467977098, zastupanog po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku u Varaždinu, Stanka Vraza 15, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 7. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja te z. punomoćnika tuženika Štrbac Viktora, odvjetničkog vježbenika kod punomoćnika tuženika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, OIB 92963223473 da tužitelju RENATU BOBNJARIĆU, OIB 44467977098 isplati iznos od 3.576,44 EUR (slovima: tritisućepetstosedamdesetšesteura i četrdesetčetiricenta) kao i zakonske zatezne kamate na iznos od 2.559,85 EUR koje teku od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.846,67 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužitelja od 4.7.2025. i 18.3.2026.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 2.521,73 EUR navodeći da su stranke sklopile Ugovor o kreditu 18. srpnja 2006. broj 3207054845 koji je solemniziran kod javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina pod brojem OU-231/2006 kojim je tuženik stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 25.006,40 CHF po srednjem tečaj HNB na dan isplate kredita. Potom da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu 29. siječnja 2016. kojim su odredbe iz Ugovora izmijenjene u pogledu valutne obveze, redovne kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju preplatom koja je utvrđena u iznosu od 812,97 HRK. U čl. 2 Ugovora o kreditu da je regulirana redovna kamatna stopa na način da je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,50% godišnje, ali da je promjenjiva temeljem odluke o kamatnim stopama tuženika, koju je tuženik jednostrano povećavao u više navrata i pri tome postupao protivno načelima savjesnosti i poštenja. U čl. 7 Ugovora da su sadržane odredbe o valutnoj klauzuli kojima se otplata kredita veže uz valutu švicarski franak na način da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 125,38 CHF, obračunatoj po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja za CHF. Tuženik da ga nije upozorio o valutnim rizicima vezanim uz švicarski franak i razlozima zašto se kredit veže uz valutu koja nije službena valuta Republike Hrvatske niti je valuta u kojoj se vrši plaćanje obveza iz Ugovora, a niti je domicilna valuta stranaka. Zbog toga tužitelj smatra navedene odredbe Ugovora o kreditu ništetnima pozivajući se na pravna utvrđenja iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. i PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018..

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ne osporava okolnost sklapanja Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovoru o kreditu. Tvrdi da potraživanje tužitelja nije postavljeno određeno u skladu s odredom čl. 186. Zakona o parničnom postupku. Ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer uplate nisu vršene samo od strane tužitelja nego i od strane drugih osoba pa bi mogao tražiti preplaćene iznose koje je sam vršio. Dalje

ističe prigovor zastare tražbine smatrajući da se na zahtjev tužitelja za isplatu primjenjuje trogodišnji zastarni rok jer se radi o naknadi štete. Odlučnom činjenicom smatra sklapanje Dodatka Ugovoru o kreditu sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojim Dodatkom su stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR pa je položaj tužitelja izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i kamatna stopa iz osnovnog Ugovora čime je tužitelj prihvatio promjenjivu kamatnu stopu. Spomenutim zakonom da je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR te je tuženik tužitelju pravovremeno dostavio izračun konverzije kojeg je tužitelj prihvatio.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o namjenskom kreditu od 18.7.2006., Dodatak Ugovoru o kreditu od 29.1.2016., izračun konverzije, otplatni plan, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Vlasti Santo-Olda te je saslušan tužitelj.

4. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu 18.7.2006. kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje kunksku protuvrijednost iznosa od 25.006,40 CHF po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita, da su stranke 29. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15; dalje: ZID ZPK/15), nije sporno da je ugovoren rok otplate kredita od 360 mjeseci, sa obvezom plaćanja mjesečnih anuiteta u kunkskoj protuvrijednosti iznosa od 125,38 CHF obračunate po srednjem tečaju HNB-a važeće na dan plaćanja za CHF. Nije sporno ni to da je tuženik priznao tužitelju sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015. i da mu je utvrđena preplata nakon konverzije u iznosu od 812,97 HRK.

5. Sporno je pravno pitanje zastare tražbine tužitelja, da li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,50% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovoru o kreditu.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a

tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u

CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio saslušanje svjedoka. O pojedinačnom pregovaranju ne može se zaključivati niti iz spisu priloženih isprava od strane tuženika, naprotiv, tužitelj navodi u stranačkom iskazu da je Ugovor unaprijed bio sastavljen od strane tuženika i da mu nije dana mogućnost pregovaranja o bilo kojoj ugovornoj odredbi te su mu ugovorne odredbe objašnjene utoliko da je glavnica vezana uz valutu CHF, a nije dobio nikakve informacije o parametrima koji utječu na promjenu kamatne stope niti je upozoren na rizike povećanja tečaja CHF, već je samo upozoren da kredit mora pravodobno plaćati.

10. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 10.6.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,50% prilikom

sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

13. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pri tome je za navesti da tužitelj ne osporava matematički izračun provedene konverzije.

14. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

15. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Iz Dodatka Ugovora o kreditu od 29.1.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 812,97 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavicu nakon provedene konverzije na dan 30.9.2015. u iznosu od 13.747,24 EUR.

17. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

18. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske je ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

19. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

20. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

21. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele.

22. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

23. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

24. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, dakle da mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu otpočetak bio sklopljen u valuti EUR.

25. Sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu i utvrdile preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

26. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu (čl. 2 – promjenjiva kamatna stopa i čl. 7. st.2. - valutna klauzula) to takvo utvrđenje ništetnosti mora ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Kako je provedenim vještačenjem po vještaku Vlasti Santo-Olda, a na koji nalaz u smislu matematičkog izračuna stranke nisu imale primjedbe, utvrđeno je da je tužitelj do konverzije, ukoliko se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 4,50% godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita, tužitelj je do 30.9.2015. više uplatio 2.559,85 EUR, uzimajući u obzir i preplatu iz konverzije od 812,97 HRK. Pri tome navodi da je računala samo pozitivne, a ne i negativne tečajne razlike kako prema izračunu konverzije neotplaćena glavnica kredita iznosi 20.828,49 CHF odnosno 13.747,24 EUR, to je uz obračun zatezne kamate na preplatu za razdoblje od dana preplate do 30.9.2015. koja iznosi 8.472,49 HRK te ako se iznos obračunate kamate doda na iznos preplate i od tog iznosa oduzme preplata utvrđena u konverziji, tada preplaćeni iznos iznosi 3.576,44 EUR. Kako stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun, to sud prihvaća nalaz objektivnim i stručnim, a kako je tužbeni zahtjev postavljen u skladu s nalazom vještaka, to je takav zahtjev u cijelosti

i prihvaćen i to uz pripadajuću zateznu kamatu, a primjenom odredbe čl. 1115. ZOO-a jer je tuženik utužen iznos primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi bez valjane pravne osnove i zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa.

27. U odnosu na tvrdnju tuženika da je vještak trebao utvrditi i potplaćene iznose, za spomenuti je da je Vrhovni sud u presudi poslovni broj Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023. zauzeo pravno stajalište da je u slučaju tzv. negativne tečajne razlike tuženik dužan istaknuti poseban zahtjev u vidu prigovora prijeboja ili protutužbe, a nakon ove odluke postoji i ustaljena praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetima Revd-722/2024 i Rev-544/2023 i dr.

28. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 10.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Neovisno od toga što je tužitelj u podnesku od 4. srpnja 2025. i 18. ožujka 2026. iz iste činjenične osnove preinačio tužbu, ni u tom slučaju nije došlo do zastare tražbine jer je ona prekinuta podnošenjem tužbe, a u konkretnom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci, obzirom da tužitelj nije mogao postaviti određeni tužbeni zahtjev prije provođenja financijskog vještačenja. Naime, nepravna preinaka je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara zahtjeva za naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva. Sud je i dopustio preinaku tužbe jer tužitelj nema dovoljno stručnog znanja za postavljanje tužbenog zahtjeva, a nakon provedenog financijskog vještačenja tijekom ovog postupka.

29. U odnosu na prigovor promašene aktivne legitimacije, prema odredbi čl. 161. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15; dalje: ZOO), obvezu može ispuniti ne samo dužnik nego i treća osoba, a prema st. 2. vjerovnik je dužan primiti ispunjenje od svake osobe koja ima neki pravni interes da obveza bude ispunjena, čak i kada se dužnik protivi tom ispunjenju. Točno je da je temeljno pravilo da dužnik sam ispunjava svoju obvezu, no kao iznimka dopuštena je mogućnost da dužnikovu obvezu mogu ispuniti i treće osobe. Očito je da je tuženik kao vjerovnik pristao primiti ispunjenje od strane treće osobe, a za navesti je da se tuženik kao vjerovnik ne može upuštati u razloge ispunjenja od strane treće osobe, niti pobude dužnika prigodom davanja suglasnosti. Osim toga, tuženik niti ne tvrdi da je Novak Darko obvezu ispunio kao svoju, već kao obvezu za račun tužitelja, a ne za svoj račun, slijedom čega se prigovor nedostatka aktivne legitimacije ukazuje promašenim, a to i

neovisno od odluke Ustavnog suda U-III-3176/2007 na koju se poziva tuženik vezano uz taj prigovor jer se ne radi o identičnim situacijama.

30. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

31. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a, stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, zastupanja na ročištima 18.2.2025., 29.4.2025., 7.5.2026., sastava podnesaka od 5.5.2021., 14.1.2024., 4.7.2025., 9.3.2026., u iznosima od po 200,00 EUR, zastupanja na ročištu 18.5.2021. 100,00 EUR, sastava podneska od 18.3.2026. 100,00 EUR, zastupanja na ročištu za objavu presude 100,00 EUR, PDV 475,00 EUR, sudska pristojba na tužbu 71,67 EUR, trošak vještačenja 400,00 EUR, ili ukupno 2.846,67 EUR.

Varaždin, 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnik tužitelja – Danijel Trubić, odvjetnik u Varaždinu, Stanka Vraza 15
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-30889-a1395**

Kontrolni broj: **09867-e9082-27dab**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.